

Het Parool

December 7, 2018

Sophia Zürcher

HET PAROOL VRIJDAG 7 DECEMBER 2018

Bijna verdronken portretten

PLAY YESTERDAY

MARENNE WELTEN

Waar Galerie Albada Jelgersma,

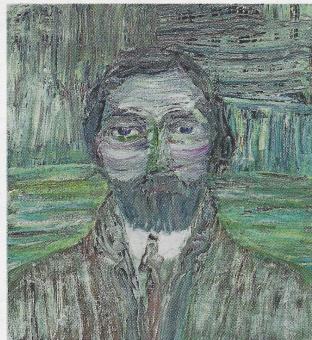
Lijnbaansgracht 318

To zien t/m 26/1

De titel van de tentoonstelling van Marenne Welten bij Galerie Albada Jelgersma, *Play Yesterday*, komt uit een gedicht van Emily Dickinson (1830-1886). "Toen ik de zin *Let Us Play Yesterday* las, dacht ik: dat is wat ik doe," vertelt Welten. "Ik speel met gisteren. Of eigenlijk: ik speel met verhaallijnen; die van het verleden, maar ook van het heden, mijn familie, mijzelf, en voor deze serie ook de geschiedenis van de Europeanen die vanaf 1700 naar Noord-Amerika migreerden."

Welten kwam op dit onderwerp toen ze voor een groepstentoonstelling in New York was en meer wilde weten over de geschiedenis van het land. Ze las geschiedenisboeken over de kolonisten, literatuur van onder anderen Annie Proulx en John Steinbeck, en bekeek oude foto's. Aan de basis van haar schilderijen staan familieportretten van immigranten voor hun nieuwe huis ('Noem ze kolonisten, want het waren geen pioniers'), en foto's van geëxecuteerde outlaws, die destijds blijkbaar voor archiefdoeleinden recht op werden gezet en gefotografeerd.

Eigenlijk was Welten deze serie al aan het afronden, toen de Amsterdamse galeriehouders Renée en Lucas Albada Jelgersma haar vroegen voor een solotentoonstelling; Renée

→ *Silas* is een van de recente werken op de expositie.
FOTO: MARENNE WELTEN

Albada Jelgersma had affiniteit met het onderwerp, omdat ze jaren in Amerika heeft gewoond en gewerkt.

De schilderijen in de achterste ruimte komen uit de eerste lichting, de werken voorin zijn speciaal voor deze tentoonstelling gemaakt. Er is een duidelijk verschil in stijl. Op de doeken in de achterste ruimte is de verf relatief dun aangebracht; bij *The Brothers Sam & Bill, executed Outlaws* (2017) zie je zelfs het linnen. Toen Welten het onderwerp opnieuw opakte, ging ze veel dikker schilderen. De portretten van bijvoorbeeld *Silas* (2018) of *Cole* (2018) verdrinken bijna in de verf.

"Ik ben die portretten begonnen met een dikke witte laag. Dat ver-

traagt mijn werkproces, want het is bijna niet te doen om op een dikke laag verf te schilderen; de verf glijdt weg, gaat glibberen, het wordt een soep."

Waarom had ze die vertraging nodig? "Ik wil geen plaatje schilderen. Als ik schilder wat ik in mijn hoofd heb, wordt dat erg saai, want het beeld in mijn hoofd wordt gevormd door hoe ik ben opgevoed en wat ik heb geleerd. Ik zoek een ander beeld, dat net buiten mijn gezichtsveld ligt en me verrast. Dus breek ik het beeld af, en als het dan in scherven ligt en ik niets meer te verliezen heb, kan ik vrij schilderen. Dan ontstaan de interessante schilderijen." **Sophia Zürcher**

Bijna verdronken portretten

De titel van de tentoonstelling van Marenne Welten bij Galerie Albada Jelgersma, *Play Yesterday*, komt uit een gedicht van Emily Dickinson (1830-1886). "Toen ik de zin *Let Us Play Yesterday* las, dacht ik: dat is wat ik doe," vertelt Welten. "Ik speel met gisteren. Of eigenlijk: ik speel met verhaallijnen; die van het verleden, maar ook van het heden, mijn familie, mijzelf, en voor deze serie ook de geschiedenis van de Europeanen die vanaf 1700 naar Noord-Amerika migreerden."

Welten kwam op dit onderwerp toen ze voor een groepstentoonstelling in New York was en meer wilde weten over de geschiedenis van het land. Ze las geschiedenisboeken over de kolonisten, literatuur van onder anderen Annie Proulx en John Steinbeck, en bekeek oude foto's. Aan de basis van haar schilderijen staan familieportretten van immigranten voor hun nieuwe huis ('Noem ze kolonisten, want het waren geen pioniers'), en foto's van geëxecuteerde outlaws, die destijds blijkbaar voor archiefdoeleinden recht op werden gezet en gefotografeerd.

Eigenlijk was Welten deze serie al aan het afronden, toen de Amsterdamse galeriehouders Renée en Lucas Albada Jelgersma haar vroegen voor een solotentoonstelling; Renée Albada Jelgersma had affiniteit met het onderwerp, omdat ze jaren in Amerika heeft gewoond en gewerkt.

De schilderijen in de achterste ruimte komen uit de eerste lichting, de werken voorin zijn speciaal voor deze tentoonstelling gemaakt. Er is een duidelijk verschil in stijl. Op de doeken in de achterste ruimte is de verf relatief dun aangebracht; bij *The Brothers Sam & Bill, executed Outlaws* (2017) zie je zelfs het linnen. Toen Welten het onderwerp opnieuw oppakte, ging ze veel dikker schilderen. De portretten van bijvoorbeeld *Silas* (2018) of *Cole* (2018) verdrinken bijna in de verf.

“Ik ben die portretten begonnen met een dikke witte laag. Dat vertraagt mijn werkproces, want het is bijna niet te doen om op een dikke laag verf te schilderen; de verf glijdt weg, gaat glibberen, het wordt een soep.”

Waarom had ze die vertraging nodig? “Ik wil geen plaatje schilderen. Als ik schilder wat ik in mijn hoofd heb, wordt dat erg saai, want het beeld in mijn hoofd wordt gevormd door hoe ik ben opgevoed en wat ik heb geleerd. Ik zoek een ander beeld, dat net buiten mijn gezichtsveld ligt en me verrast. Dus breek ik het beeld af, en als het dan in scherven ligt en ik niets meer te verliezen heb, kan ik vrij schilderen. Dan ontstaan de interessante schilderijen.”

Portraits that almost drowned

The title of Marenne Welten's exhibition at Galerie Albada Jelgersma, *Play Yesterday*, comes from a poem by Emily Dickinson (1830-1886). “When I read the sentence *Let Us Play Yesterday*, I thought: that's what I do,” says Welten. “I play with yesterday. Or rather: I play with storylines; that of the past, but also of the present, my family, myself, and for this series also the history of the Europeans who migrated to North America from 1700. ”

Welten came to this topic when she was in New York for a group show and wanted to learn more about the history of the country. She read history books about the colonists, literature by the likes of Annie Proulx and John Steinbeck, and looked at old photographs. At the heart of her paintings are family portraits of immigrants in front of their new home (“Call them settlers, because they weren't pioneers”), and photographs of executed outlaws, apparently standing upright and photographed at the time for archival purposes.

In fact, Welten was already finishing this series when the Amsterdam gallery owners Renée and Lucas Albada Jelgersma asked her for a solo exhibition; Renée Albada Jelgersma had an affinity with the subject because she lived and worked in America for years.

The paintings in the back room come from the first batch, the works in the front were made especially for this exhibition. There is a clear difference in style. The paint has been applied relatively thinly on the canvases in the rear room; at *The Brothers Sam & Bill, executed Outlaws* (2017) you can even see the linen. When Welten picked up the subject again, she started painting much thicker. The portraits of, for example, *Silas* (2018) or *Cole* (2018) almost drown in the paint.

“I started those portraits with a thick white layer. That slows down my work process, because it is almost impossible to paint on a thick layer of paint; the paint slips, slips, it becomes a soup. ”

ALBADA JELGERSMA GALLERY

Why did she need that delay? "I don't want to paint a picture. When I paint what I have in my head, it becomes very boring, because the image in my head is formed by how I was raised and what I learned. I am looking for another image, which is just out of my sight and which surprises me. So I break down the image, and if it is shattered and I have nothing more to lose, I can paint freely. Then the interesting paintings are created. "